

На вулиці потепліло і середина лютого нагадувала середину весни. Сніг розтанув, на перехрестях щодня продавали підсніжники, можна було ходити у легких куртках на пуховій чи синтипоновій підкладці. Саме така й була одягнена на Іванові, коли він вийшов із нічного клубу і направився до гуртожитку медиків. Дочекатися Марії він вирішив перед входом. Адже, так чи інакше, спати вона на вулиці не залишиться.

На сходовій площадці стояло двоє високих, спортивної статури хлопців із коротко стриженими головами без шапок. Вони, чи то когось провели, чи то когось очікували. Іван зупинився перед сходами і через якихось три хвилини побачив, що із-за будівлі гуртожитку у напрямку до входу наближаються Петро з Марією. Певно, приїхали на таксі. Підбадьорений пивом і знаннями із пригодницьких книг про поведінку в подібних ситуаціях та про прийоми кунг фу й карате, Іван розщепив куртку і рішучими кроками пішов назустріч супернику. Пара від несподіванки зупинилася.

— Я хочу поговорити з тобою по-чоловічому, — заявив студент і майже впритул наблизився до будівельника. Той, стиснувши кулаки, хотів врзати, як треба, по зухвалому носу, але, побачивши, що двоє стрижених зі сходів рушили в їхню сторону, прийнявши їх за друзів суперника, різко повернувся і побіг, швидко зникаючи за кущами живої огорожі. Такої легкої перемоги Іван не чекав. Тому розгубився і втратив дар мови.

— Чого ж ти так? Чого? Іванку... — захлипала дівчина і притулилася обличчям до плеча переможця. — Він же хороший... Він мухи не образить. Він добрий... Петро, — ковтала вона сльози, намагаючись пояснити щось чи то собі самій, чи Іванові, чи іншопланетянам, які інколи крутилися біля гуртожитку медиків. — Петро чоловік... справжній... мужній... він просто злякався... Але добре, що втік, бо хто знає...

— Виходь за мене заміж, Маріє. Ми будемо добре жити. Я вивчуся, дисертацію захищу, квартиру купимо... Батьки допоможуть. І мої, і твої... У нас усе буде добре. Ми будемо жити душа в душу. Ти працюватимеш у обласній лікарні...

— Мене виключать, певно. Бо я не вчуся і пари пропускаю... І не люблю я панькатися з хворими. На кров дивитися не можу. І медицину цю чортову ненавиджу! Це мама мене сюди запхала. Сама поїхала в Італію, гроші присилає, а я... Тут багато таких. Сто євро за екзамен... Ти ж розумієш... Розумний... Не вийде у нас нічого. Твоя ж мама і не дозволить. Вона он яка вчителька. Її всі поважають. А я хто? А моя — хто? Продавчиня-невдаха... Не вийде у нас нічого...

— Виходь за мене, Марічко. Прошу тебе, молю. Я ж тебе... Ще із школи... Я ж... Ти знаєш, що я без тебе... Що я за тебе голову будь-кому відірву. Що... — Іванові слова застрягали в горлі, повисали в повітрі, стрибали по асфальту кольоровими м'ячиками, а він все говорив та говорив, розчулений теплими обіймами дівчини і своєю раптовою і безкровною перемогою над значно сильнішим за нього суперником. Його слова переконували дівчину, вона вірила йому, тим більше, що сама щойно переконалася, що Іван не безхребетний, що може постояти і за себе, і за неї. От і з цими головорізами домовився... А вони так і пройшли мовчки повз них... Певно, наздоженуть Петра і він сюди більше не покажеться... Аж сльоза на оці виступила у розгубленої дівчини, ошелешеної такою великою кількістю подій за такий короткий час.

— Але я тебе не... Я не знаю, чи люблю тебе, Іванку. Ти теж не кажеш, чи любиш мене. Так не можна, без любові...

— Моєї любові на двох вистачить. Я ж тебе он як кохаю. На смерть готовий іти. А ти мене теж любиш, просто не усвідомлюєш цього. От побачиш — все у нас добре буде. Весілля відгуляємо, разом будемо завжди. Жити будемо... Це ж як добре — бути разом. Хіба ні? Діточок народимо...

— Бути разом... добре, — прошепотіла Марія, пригадавши гарячі обійми Петра, що ще не встигли вивітритися з її одягу. — Пішли до мене, я тебе гарячим чаєм напою. З малиною. Таким, як минулого тижня.

— Добре, — погодився Іван і поплентався за коханою.

На прохідній не було нікого. Вхідні двері були відчиненими і молоді люди швиденько піднялися на другий поверх. Певно, чергова відлучилася на хвилинку по нужді чи по справах, на саме ту хвилинку, яка потрібна була хлопцеві і дівчині, щоб уникнути зайвих пояснень, чи, взагалі, щоб попрощатися тут, на порозі справжнього дорослого життя, справжнього щастя.

Марія довго шукала ключ від кімнати у своїй «маленькій», дамській сумочці. За цей час студент наміряв собі багато чого, що могло і не відбутися, якщо в кімнаті спить хоча б одна із однокурсниць його єдиної коханої дівчини. Та кімната виявилася вільною. Обоє зітхнули з полегшенням — але кожному було легше від свого: Марія знайшла таки ключ і відімкнула двері, а Іван зрадів, що кімната повністю у їхньому розпорядженні.

Годинник показував четверту ранку. Небо вже почало світліти, але лампочка виявилася аж занадто яскравою.

— Вимкни світло, — попросив Іван і Марія слухняно натиснула на вимикач.

— Чаю пити будемо?

— Ні!

— А кави?

— Ні.

— Я хочу пісяти...

— То йди. А я почекаю.

Марія поцокала підборами по коридору, а хлопець, відчувши себе хазяїном ситуації, роздягнувся, вдоволено розлігся на ліжкові — він уже давно знав де чие — і смачно потягнувся. Дівчини не було довго. Нарешті вона повернулася

і, не кажучи жодного слова, підійшла до героя дня та прилягла поруч. У сукні і чоботах. Їй було холодно й байдууже. Чи то від випитого, чи від побаченого, чи від знесилення, яке раптово навалилося на її плечі, Марія не лягла — вона звалилася поруч із закоханим хлопцем із твердим наміром заснути на його плечі, відпочити, забути все погане і прокинутися у новій реальності.

Відчувши рукою голе тіло під сукнею Марійки, Іван так сильно притиснув її до себе, що вона аж зойкнула. Збудження незбагненно швидко підхопило обох, так швидко, що вони не встигли спам'ятатися, як уже і заснули в обіймах одне одного. Здавалося, пройшло тільки кілька секунд, а весь одяг дівчини перетворився на білого птаха і вилетів у квартиру, чи у вікно, чи у двері, хоча все це було зачиненим, але птаха ніщо не зупиняло. Разом із тим білим дивним створінням із кімнати вилетіло напруження, страх, біль, передчуття небезпеки, невизначеність майбутнього, невпевненість у власних силах, комплекси, цілий оберемок стереотипів та заброн, які жили десь в утробі, під серцем, у спинному мозку, на дні свідомості, під куприком... Вир неусвідомлених поривів і почуттів закрутив молодих людей, засмоктав, проковтнув, як удав ковтає кролика. І перед тим, як шлунковий сік хижака мав перетворити життя милої тваринки на білки, жири і вуглеводні — кролик ще встиг відчути тепло і приємність м'якого вологого середовища. Але ні жертва, ні її переможець вже не встигли подумати, що життя жорстоке.

Перед тим, як зануритися в тепле нутро сну, дівчина встигла впіймати за хвостик здивування: з цим хлопцем, з цим чоловіком їй було аж ніяк не гірше, ніж із попереднім. Навіть навпаки. У ці блискавичні хвилини вона встигла відчути не тільки грубу і дику пристрасть, яку зазвичай відчувала з Петром, але і щось набагато краще, піднесене, щось неповторно-ніжне і одухотворене.